

Cum știe de ușor sbura Venizelos?

Iată o fotografie »originală« a »Cucului«, făcută în momentul când regele Constantin Pa sburătorit pentru a doua oară pe Venizelos din postul de ministru prezident.

Venizelos de marea »cinste« ce Pa ajuns, nu vrea săl primească la proxima

alogere nici o candidatură de deputat în Camera grecească.

Grecia saltă de bucurie, că va scăpa atât de ușor de el; iar regele Ferdinand al Bulgariei, suride la aceasta vedonie plăcută.

CE-I CU PACEA?

De o bună vreme 'ncoace
Se vorbește mult de pace,
Prin coloane de ziare
Din diverse capitale
La Newyork, în Copenhaga,
La Paris, la Londra. — coma —
Și în special la Roma...
Umblă toți cu șagamaga...
Dar mai ales antantiștii
Joacă rău pe pacifiștii,
Că's sătui de vâlvătaie
Să mănânce tot — bătaie...
In lipsă de biruință
Prea pricep a lor dorință...
Și la pace pot s'ajungă
Fără de multă vorbă lungă,
Dacă vor ca să nu piară,
N'au decât ca să o — ceară.

AȘA E.

Ea: Dacă spui că mă iubești, ce-mi dai?

El: Îți dau ce am mai scump.

Ea: Și ce?

El: Un stângen de lemne.

FRAȚI UITAȚI

Știu într-o țeară frați d'un sânge
Cu noi, de legea românească,
Ce pare că i-am dat uitării,
De când nu pot se mai vorbească
De chinul și de jalea lor
Sub cnutele Muscalilor.
D'astă zi de libertate
Când vei veni se faci dreptate?
Acestor frați ingenuchiați
Ce azi se vait de noi uitați!...
Și'n jalea și în chinul lor
Zadarnic așteptând ei, mor...

Ah, frați din țibărul Regat.
Mult nu mai e de așteptat.
Trezii-vă, scăpați cu noi
Pe frații noștri de nevoi...
De sub cravașă, de sub cnut!
Loc de întâlnire dar la Prut!

CE ESTE „VEROSIMIL“?

«Verosimil» e când nu știi
Absolut, că ce va fi.
Și îl faci p'un prost să creadă,
Că mai mult ca el ai ști.

TREI ANI?

Trei ani războiul se mai ție!
Astfel spune Sir Churchil,
Se pare c'a ajuns Englezul
Bietul în mintea de copil...
Satyros.

„ACȚIUNEA NAȚIONALĂ.“

Naie: Tu ce mai zici la »acțiunea națională«?

Laie: Ca la o bancă aproape de faliment. Nu mai sunt parale și scade profitul, scad repede și — »acțiunile.«
Satyros.

ACTUALĂ.

— Vai, da slabă mai este mireasa lui Papugescu!

— Se vede, că și-a ales-o într'o »zi fără de carne!«...

MÂNGĂIEREA ROMÂNULUI.

Naie: Mă frate dragă, ști spui drept, când văd ce să petrece în România, ce fac zurbagii ăia, îmi vine să cred, că suntem un popor menit peirii.

Laie: Cum așa?

Naie: Suntem mici la suflet și mari la patimi.

Laie: Ei și?

Naie: Asta ne va da gata.

Laie: Vorbă se fie, dimpotrivă!

Naie: Nu vorbi dobitocie!

Laie: Nici o dobitocie. Asta înseamnă putere de viață. Căci să știe, unde înceată patimile, s'a gătat și cu sufletul. Și câtă vreme pătimești — trăiești!

Naie: Dute 'n hantătar, adio!

Când ți-arunci pe una ochii...

Sfat tinerețului.

Când ți-arunci pe una ochii,
Crede-mă, iubitul meu.

După ochi arunci pe urmă
Mult mai multe, bani din greu...

Moș Don-Juan Pățitul.

SUGILĂ ȘI BETIA.

— Măi Sugilă, bețivane
Spune 'ncaltea prostovane,
Spune scurt și fără ură:
Când te lași de beatură?

Nea Sugila stă și bea
Și răsând îmi zise așa:

— Îți spui pe cinste, neșmintit,
Mă las — când nu mai pot să 'nghit!

CUM JUDECĂ FEMEILE.

Dacă Dumnezeu ar fi vrut să facă pe femeie stăpână peste bărbat, ar fi făcut-o din capul lui.

Dacă ar fi vrut se o facă sclavă bărbatului, o făcea din picioarele lui.

Dar Dumnezeu a vrut se o facă tovărășe bărbatului, de aceea a făcut-o din coasta lui Adam.

(Din carnetul unei matroane).

Ileana mea

Ah, iubita mea Ileană
Când te uți pe sub sprânceană
Ochii tăi m'ar băga 'n draci
Și m'ar îndemna la rele
Dacă n'aș știe că o faci,
Ca să mă ferești de ele...

INDISCRETIUNI.

In amor mințește chiar și femeia cea mai iubitoare de adevăr.

Două lucruri le înțelege ori ce femeie — sau începutul, sau sfârșitul unei dragoste.

Cea mai puțină minte au acele femei, cari răpesc mințile bărbaților.

Ori-ce femeie este ca o copie. Originalul în cazuri excepte este în raiu, dar de cele mai multe ori se găsește în iad.

O femeie cu trecut n'are — viitor.

IȘI FACE TESTAMENTUL.

— In zilele acestea voi veni la tine, prietene avocat să-ți dictez ultima mea voință.

Am înțeles vrei să te însor!

GLUME

Talmudic

— Rabi, zice Sara foarte mâhnită, — bărbatul meu e nebunit.
 — După ce cunoști? întrebă rabinul.
 — A tăiat vecinul nostru o purcea, și l'am prins pe Smil mâncând cu vecinul.
 — E un ticălos, zise rabinul, dar n'a nebunit; du-te liniștită acasă...
 Sara merge acasă. După trei zile se întoarce iar, de astădată desperată.
 — Rabi, acu a nebunit de tot!
 — Ce-a mai făcut?
 L'am prins pupând pe bucătăreasă.
 — E un mare ticălos, zice rabinul, dar n'a nebunit; du-te liniștită acasă...
 — Cum, rabi? alaltăieri, nu; azi, nu; nu mai înțeleg.
 — Firește, zice rabinul, dacă ar fi nebunit, mânca pe bucătăreasă și pupa purceaua!... Dar așa...

FETE DIN VREMEA NOUĂ.

Unchiul (care a venit dela țară, să-și caute rudeniile): Ce văd, nepoțico, l'apoi voi domnișoarele dela oraș fumăși țigarete?
 Nepoțica: Ei, ce crezi, unchiule, doar nu suntem ca voi dela țară, să pipăm din lulea!

Țiganul și racii

Un țigan fu trimis odată de boierul său la un alt boier, cu niște raci ca un fel de dar — fiindcă boierul acesta avea pe moșta sa o baltă mare cu raci. Deci face o scrisoare și scrie pe lângă altele că-i trimite pe acest țigan cu 100 de raci.

Bine zis și făcut, pune raci într-o traistă și pentru țigan nițică merinde d'asupra, că era cale lungă. În fine ia țiganul traista cu raci și duce. Pe drum însă îi se făcu foame bietului țigan, deslegă traista, mănâncă bine, pe urmă pleacă fluierând cum e datina țiganilor. În fine ajunsese la ușa boierului. Ajungând acolo să uită în traistă după raci, dar ia racii dacă ai de unde. În traistă nici un rac, se uită încoace se uită încolo, și vede că boierul îl observase prin fereastră. Thi drăcia dracului, zice țiganul da ce se fac eu acum? Boierul m'a văzut, mă duc la el, ce o fi, o să văd. Și intră țiganul înăuntru. — Să trăiți boierule.

— Da ce-i laraonule?
 — D'apoi ce să fie. Uite am venit cu scrisoarea asta, cu care m'a trimis la d-ta.
 Ia boierul scrisoarea și o citește și pe urmă dăce către țiganul:
 — Da bine măi cioroile, aci sunt 100 de raci! Atunci să fi văzut cum sări țiganul până în plafon de bucurie și strigă rîzînd:
 — Să-ți dea Dumnezeu tot binele Boierule că-i

găsiși, că acolo 's racii! că la mine în traistă nu mai este nici unul.

Apoi ce o fi primit țiganul numai el știe, că după ce a mâncat a uitat să lege traista și și racii cum erau încă vii rînd pe rînd eșiră afară din traistă, fără ca țiganul să observe ceva.

Poți spune orice, ori cui, e vorba cum o spui?

Cînd spui cu serioșitate
 Cuiva un adevăr,
 Te poți trezi cu'n pumn în spate,
 Ori cu o mîna 'n pîr.
 Dar vesel poți se îmbraci ușor
 Și un rău în haina glumii,
 Căci adevărul spus cu haz
 Nu sare 'n ochii lumii!

Haralamb Călămăr.

LA TIPOGRAFIE.

Tata (făcînd o comandă de anunțuri de logodnă pentru fica'sa): Te rog semni faci un preț scăzut pentru aceste bilete de fidanțare, c'atunci am se viu și de altă dată la tipografia dtale... Fica mea se logodește tare des... *)

*) Pentru conformitate

Culegătorul »Cucu«-lui.

FEMEI ȘI GULERE.

Femeia e ca gulerul
 Ciudat exemplu, dar atât
 E cert că greu mai scapi de ele,
 Cînd prea des te strîng de gât...

MICA PUBLICITATE.

»Acea demoaselă sublimă, care... (coconită ce citește acest anunț, întreprinde lectura, zicînd):

»Asta pot fi numai eu!«

Țiganul și Porunca

Danciul fu trimis de boierul său, cu o poruncă grabnică într-o zi de vară, era pe timpul sezonului, și ardea soarele de se topin copitele cailor.

Deci vine boierul la țigan și zice:

Măi danciule, ia porunca asta și dă o fugă până în satul vecin la primărie. Acum este ceasul 8, până la 8 și jumătate să fi acolo, că e ceva urgent.

— Indată boierule, mîncate-ași, zise țiganul. Țiganul ia porunca și să duce, dar era cald, nu gluhă și țiganul nostru să lenevi așa de tare că nu mai putea face un pas. Deci se puse

jos pe iarbă la umbra unui pom de pe marginea șoselei. Și unde începe a sforăi de gândia că sunt o ciură de porci acolo. După ce trage un somn regulat, se uită în toate părțile și căsca odată și vede că soarele este pe sfințite, își aduse aminte de poruncă. Fuge iute la primărie și dă porunca, pe urmă să întoacă.

O fi fost ciasul 7 seara. Cum îl vede boierul îl ia în pimire și îi zice:

— Da bine cioară, ti-ai dus la 8 dimineață și vi tu numai acum? uite că-i ciasul 7. Ce ai făcut până acum?

— Ei boierule mîncate-ași, zice țiganul, hăpoi ciasul d-tale poate merge cât de bine și iute acolo în umbră, da eu m'am dus rău prin așia soarelui.

Mitică Tiurescu.

AȘA DA!

— Te-a sărutat pe tine vreodată un bărbat în întuneric?

— Niciodată... în alt chip.

AHA!

— Nevasta ta, observ, că arată astăzi rău și palid, — ce-i lipsește?

— Intre noi fie zis — sulimanul!

IMPUTARE NEDREAPTĂ.

Nevasta își ceartă bărbatul beutor, venit târziu acasă:

— Cum poți să stai atîta vreme într-o cărciumă?!

El: Ce tot troncănești acoloa! Am fost în vreo trei cărciume!

LA JUDECATĂ.

Judecătorul: Ești acuzat pentru vătămare gravă corporală!

Inculpatul: Gravă? Căz doar castrolul, pe care l'am aruncat în capul nevastii mele, era din — aluminiu!

Cugetări de Carmen Sylva

Să mergem în viață ca la o moarte măreață, și la moarte ca într-o viață măreață. Aceasta înseamnă să trăim fără frică și să murim fără groază.

Să lăsăm mdestinului orb pe vrăjmașii noștri. Soarta conduce pe vrăjmași până la pragul izbânzilor noastre. Dar cînd izbânzile noastre devin stăpâni, vrăjmașii noștri devin slugi.

Sufletul nostru rar e o carte deschisă, chiar până la noi înșine.

Neputința de a face bine este iarna sufletului.

Bogăția nu-i o putere, decât atunci cînd știm s'o întrebuințăm.

A invidia este a avea izbânda otrăvită; a invidia este a-și face o otrăvă în izbânzile altora.

Descurajarea este un contropitor, curajul este un cuceritor.

Odată și odată, vom găsi puterea să cădem de propria noastră mânie.

Trebue să acoperim pizma cu dispreț. Disprețul este mai puternic decât pizma.

Propriul nostru control este cea mai bună sentință.

Simțindu-ne victimă ne revoltăm, simțindu-ne martir ne lăsăm în voia Domnului.

Un refugiu nu-i o patrie, și adesea atunci nu-i decât un refugiu.

Numai sufletul copilului este sincer,

pentru că-i inconștient de sinceritatea sa; îndată ce reflectăm, avem ceva de ascuns.

Curajul ne vine dela bogăția ce purtăm în noi. Acesta-i curajul pe care nimeni nu-l poate ucide.

Suntem ajutați adesea să cădem și așa de rar să ne urcăm.

Bunătațea ne electrizează luminându-ne; răul ne micșorează făcându-ne să ne pierdem cumpătul.

Visul bătrâneții este numele în apus, este o holdă aurită.

Rugina nu cunoaște decât oțelul în repaus.

Se poate răsplăti o faptă bună; devotamentul nu se răsplătește.

celă știe carte, care știe a citi și pînă rînduri.

»Iată, sărmanul tău tată, ce te-a povăluit, ce-a vrut să se înțeleagă, când ți-a spus să nu mănânci de cât mîncări gustoase, gătite cu mirezme: — a înțeles că tu umblînd în negoț ca el, zile lungi: pe ploae, în soare, pe frig, noaptea chiar și negăsind la 'ndămână vr'un han spre a te ospăta cum se cade și ajungînd la gazdă, — flămînd fiind, — să ți se pară mîncarea, fie fi fost ea și mămăligă rece, cea mai gustoasă. (Căci se știe tinere, ceia-ce tu n'ai știut, că »foamea e cel mai bun bucătar.«

»De asemenea și apa, fie fi fost tu ostenit, fript de sete, să ți se pară când vei fi dat peste ea, par'că ar fi fost cu dulceață.

»Și când, după o călătorie de două-trei luni de zile, — în negoț, — lipsă fiind de acasă, la 'ntoarcere lângă ai tăi, să ți se pară femeia ta legitimă, dela Dumnezeu lăsată, fată mare; iar a doua zi, să-i dai spre păstrare ei, aceea ce tu ai câștigat; asta ca un fel de zestre, pentru creșterea copiilor tăi.

»Cât pentru al patrulea sfat, — spânzurătoarea, — însemnează că omul în astă lume pizmătareță, dă și peste lucruri neplăcute, rele, care-l supără; dar să nu-și piarză curajul și credința în Dumnezeu Sfîntul, ci să se facă luntre și punte și să easă la liman.

»S'apoi, viața nimeni să nu și-o ridice singur, fiindcă e dată omului de A-Tot-Puternicul Dumnezeu spre a o întrebuința în astă lume vremelnică în lucruri și lucrări bune, spre folosul lui și a aproapelui său.

»Dătătorul de viață — A-Tot-Puternicul — ne va cere socoteală de cum am întrebuințat-o. Numai el e stăpînul nostru și al vieții noastre. Numai El este în drept a ne-o ridica. — Și acei dintre oameni, cari săvârșesc asemenea fapte, — ridicîndu-și singuri viața, — sunt niște nebuni, neplăcuți înaintea lui Dumnezeu.

»De aceea, tînarule, — zise bătrînul, — ține minte zicala: »Mintea de ar crește pe toate cărările, ar paste-o și măgarii.«

Mintea de ar crește pe toată cărările, ar paste-o și măgarii

Snoavă

(Urmare și fine).

Hei, ce să zici? o luase el, băiatul, prea lată și »rămase cu ea negrăpată«. Ii apucase de acum frigurile pungei, știindu-se de toți că: »Nu-i mai grea boală, de cât punga goală.« Și, unde până aci nu se putea cărmi de prieteni, acum începură ei întăiu a-l părăsi, — căci nu știuse că azi »ruda și prietenii sunt punga plină și sacul cu mălaiu.«

S'apoi omul fără bani e ca pasărea fără aripi, care, de dă să zboare, cade jos și moare.

Nu știuse, sărmanul băiat, că »cine nu cruță paraua, nici de galben nu-i e milă.« Hei, văzu el acum că sacul trebuia legat când era plin până'n gură, iar nu când ajunsese la fund. — Ajunsese să i se pară gunoiul de vară piper de iarnă.

Ii venise lui acum în minte vorba cea: »De ai venituri mititele, mai oprește-te din mășele«, însă era prea târziu!... Deaceia se hotărâ s'aducă la îndeplinire și p'al patrulea sfat de-a se spânzura — și pace!

Ducându-se el în odaia cu pricina și văzînd cum îl așteaptă lațul, nu știu cum îi veni, că se puse, nenisorule, p'un plîns, de-ți era mai mare mila de el să-l auzi cum se bocește.

Vezi, nu de multe ori »mîngăerea săracului e moartea«, cum se zice, căci omul să trăiască cât de necăjit, tot nu se'ndură să moară, ci se hârșește cu necazurile și se'nvață cu traiul așa, știi, ca viermele'n hrean.

Dar un glas ascuns par'că-i zise: »Măi, băete; ciung nu ești, olog nu! Cap, mâini, picioare ai! — apucă-te, omule, de muncă, căci numai ea singură, munca, te apără de urât, de boală și de sărăcie.

»Și apoi este ștint că »foamea numai se uită la poarta omului muncitor, dar nu îndrăznește să intre.« »Munca e comoră! Incepe odată până ce nu ești dator, că cine nu e dator și e sănătos, e destul de bogat!«

Venindu-și tinerul în fire și mai gîndindu-se c'ar fi păcat să piară așa în floare, se duse la un prieten al tătănă-s'o și se împrumută c'o sută de galbeni, — să facă și el negoț, să trăiască și el pe lume, așa cum trăesc mulți, câștigîndu-și pâinea de toate zilele pe cale cinstită.

Cum a zis, a și făcut, dar, când se întorcea el cu banii, — tot săltîndu-i așa în mâini, — nu știu ce-i mai veni prin a minte și zise: »C'un rac, tot sărac; c'un lucru mic, tot nimic!« fără să-și dea seama — ce e drept — că, e puțin a avea un rac, dar mai bine e cu zeama goală?

»Ia mai bine, își zise tot el, să fac ce m'a învățat al' de tata, că a știut el, sireacul, ce a știut! Și de ce nu m'aș mulțumi și cu cele rele, după cum mi-a plăcut cele bune?»

Și se duse în odaia din fundul caselor și-și puse lațul de gât.

Dar, cum își aruncă scaunul de sub picioare, rămîind așa atârnat în vînt, deodată, printr'o mașinărie, se deschise 'n pod un capac și se vărsă atîta bănet peste el, de umplu toată odaia!

Ce bucurie credeți c'avu flăcăul nostru?... Dar cine n'ar fi avut-o în locu-i?

Pe dată luă din bani o sută de galbeni și-i duse de unde se împrumutase. Aci făcu și el un bine din capul lui, — că nu e frumos să fie omul cărcotaș, mai gîndindu-se că »pe unde ese omului cuvîntul, fi ese și sufletul«. Și »de cât easă omului nume rău, mai bine să-i easă un ochiu.«

Cum îl văzu bătrînul, îl și întrebă cum de nu s'a apucat de negoț? — El atunci îi spuse toate pe șartul lor: cu testamentul lăsat de tătănă-s'o, cu povețele și cu spânzurătoarea.

Bătrînul, de colo, îi răspunse: »Nici că se poate, tinere, mai bune povețe date de un tată fiului său, dar tu nu le-ai înțeles. Ia pune-ți căciula dinainte-ți și te judecă singur!

»Înțelesul sfaturilor, de tine au fost rău tîlmăcite. Mulți știu să citească, dar nu toți înțeleg tîlcul lor. Înțelesul de multe ori nu stă în slovele scrise, ci a-

GHICITURI

Unde e secretul?

Aflați-l.

Editor și redactor responsabil:
Dimitrie Zărnășin.